

Vagy nincs

*Megtelik a kád forró vízzel, a postaláda
kéretlen levéllel, a postás táskája ürességgel,
a számítógép letöltéssel, a kínai konyha zöldségfeleséggel,
a tüdő szén-monoxid részecskéekkel, mozik, liftek, temetők
emberekkel, a keresztretjvények nagybetűkkel,
a felhők elektromossággal, a macskád bolhával,
az újságok hazugsággal, a lelkek kongó kétségekkel,
a hajszálerek híg vérrel, hiszen minden,
minden van – csak 5-ös busz nincsen*

*Mert az „ötös” szám fogatlan, koldus száj,
benne leégett viaszgyertyák, sekély helyiértékek, soknak kevés,
kevésnek sok, csatorna végén fekete lyuk,
amiben eltűnik a meggörbült világ*

*Mert a „busz” elátkozott, rossz matéria,
fortyogó, zöld, vadon nőtt sóska,
keserű íz az eleve sósra, valami óriásinak a becézése,
ami még nem került sorra, tehát sötét és negatív energia
Éttermi összefüggésekben: felpuhult,
tegnapi levestészta Meteorológiailag?
Anticiklon a sivatag leszakadt peremén,
legalábbis ott éreztem utoljára én, meglehet,
csak véletlen, hogy a végtelenség üres ritmusát
éppen itt megértettem Így vált maró savvá,
amit szétcsepegtettem az összekarcolt aszfaltlapon:
érzékeimmel játszó zacchalom, itt az eleven idő
vére lett, ami még nem folyt el soha, sehol*

*Mert olyan, mint állni kint az utcán,
s ez változik bennem osonó vadállatokká,
mert ez a „nincs” az egyetlen nem-hazug hazugság,
és oly átlátszó, mint a láz, s oly elkerülhetetlen, mintha fáj, mintha vár
na itt szellemfolyók úszó erődjein, eltűnt hajók fedélzetén,
átvérzett trópusi kísértetágyon,
hogy túllegyen minden megpróbáltatáson, befogott vad
a húsosztáson S az ég lejtőjén felhőseregletek
sírós, habkönnyű csúsztatása, esőverések nekibuzdulása*

*Dübörgő, villámló félelem legősibb, egyetlen oka,
ami végül megneveltet – önmagának ellentmondva, és
még csak azt se tudja, hogy: nincs, nincs, nincs
nincs, nincs, nincs, nincs és nem lesz soha*

Macskacsikk (lámpaária)

*A macska csak neked engedi
megsimogatni magát,
ez jó, mert ha a szomszédban a megsárgult
apatigris nem a konyhában mossa a kardfogát,
és a vízhomályos összefirkált utcafronton
a folytonos áramlást
zsílipkapuval mégiscsak elzárják,
senki máshoz nem lesz
közöm Csak reggel kell betét, kenyér, köröm-
lakk, s addig az erkélyen zöld esőnyomok helyén
pattintgat rózsabogarat az eszeveszett szél
az ablakodhoz De ráérünk még
vérezni, éhezni, kérkedni (mivel is?)
a rögeszméinkkel, és unatkozni tanítom
az alig növekvő virágot, és ő engem arra,
hogy nem csak varázslat, kínos ínség is
a fotoszintézis, és lehet olyan nagy csend, hogy
hallható minden rettentő változás
a sejtjeinkben
Az éjszakai utcán pedig macskalélek köröz
erkélyről erkélyre, konzeroról konzerore,
és a fény vonz erre
a helyre, hiszen pont ezért
találták fel a közvilágítást,
mert így legalább éjszakánként
mindenki mindenkire rátalál és
megbocsát mindenért
Mi másért tartott volna ki mellettünk egyébként
annyi éven át
észre-
vétlenül*